

hold svarende til dem, der i dag kræves ved godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, se herom de almindelige bemærkninger.

Ordet »retablering« i den gældende lovs § 7, stk. 2, nr. 2, foreslås erstattet af ordet »efterbehandling«, idet en egentlig retablering, dvs. genskabelse af det oprindelige areal, som regel er en faktisk eller økonomisk umulighed.

Med hensyn til de sædvanlige vilkår for råstofindvinding på landbrugs- og skovejendomme bemærkes, at ministeriet for offentlige arbejder den 13. januar 1973 har udsendt en standardtilladelse samt en cirkulæreskrivelse om efterbehandling og sikkerhedsstillelse. Der følges i dag en ensartet praksis i amtsrådene med hensyn til kravene til selve gravningen og efterbehandlingen, hvorimod der er nogen forskel i størrelsen af de krævede sikkerhedsstillinger.

De sædvanlige vilkår er, at arealerne i videst mulig udstrækning skal anvendes jordbrugsmæssigt, og at igangværende landbrugsdrift ikke må afbrydes på nogen del af arealerne, før det er nødvendigt af hensyn til råstofindvindingen. Ved ejendomme, der er pålagt fredskovspligt, skal de dele af området, der endnu ikke er taget i brug til gravning, materialeoplæg m. v., fortsat behandles som fredskov i overensstemmelse med reglerne i skovlovens § 6. Indvindingen og efterbehandlingen skal følge en af amtsrådet godkendt grave- og efterbehandlingsplan. Arealerne skal i videst muligt omfang kunne anvendes til jordbrugsmæssige formål, efter at indvindingen er afsluttet, medmindre der træffes anden bestemmelse om efterbehandling for at tilgodse særlige formål. Skønnes det ikke muligt eller økonomisk forsvarligt at føre arealerne tilbage til jordbrugsdrift, skal de ved passende kultiveringsarbejder og eventuel tilplantning efterlades i en sådan stand, at de ikke virker skæmmende på omgivelserne. Ved ejendomme, der er pålagt fredskovspligt, skal de afgravede arealer efterbehandles i overensstemmelse med skovlovens § 6.

Med henblik på at opnå et bedre grundlag for fastsættelsen af vilkår om efterbehandling og sikkerhedsstillelse har fredningsstyrelsen nedsat en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for bl. a. Amtsrådsforeningen, hovedstadsrådet, erhvervsorganisationerne og landbrugsministeriet. Med udgangspunkt i dette arbejde agter fredningsstyrelsen at give nærmere vejledning til amtsrådene om efterbehandling og sikkerhedsstillelse.

Efter 1972-lovens § 7, stk. 2, nr. 3, kan en tilladelse betinges af, at der gives indberetning om bl. a. art og mængde af de forekomster, der indvindes. En sådan indberetningspligt foreslås i § 27.

Stk. 3 og 4, er nye og svarer til § 10 i by- og landzonenloven. Stk. 3, tilsigter at forhindre, at betingelser for en tilladelse bortfalder ved tvangsauktion over ejendommen. Bestemmelsen betyder ikke, at udgifter til efterbehandling, der ikke er dækket af en sikkerhedsstillelse, får fortrinsret som lovbestemt pant. De udgifter til efterbehandling, der ikke er dækket af en sikkerhedsstillelse, må inddrives ved dom og efterfølgende udlæg.

Ved stk. 4, om tinglysning af betingelser om efterbehandling på ejendommen sikres, at en erhverver af ejendommen bliver gjort opmærksom på, hvilke forpligtelser der måtte påhvile ejendommen.

Til § 11.

§ 11 indeholder reglerne for, hvorledes og til hvem amtsrådets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelser om indvinding af råstoffer på landjorden skal meddeles. Bestemmelsen må ses i sammenhæng med § 12, stk. 1, om kredsen af klageberettigede.

§§ 11 og 12 adskiller sig fra klagebestemmelserne i 1972-loven, jfr. denne lovs § 4, der foreskriver en annoncering af en modtaget ansøgning med frist til at fremsætte indsigelser inden for 4 uger. Enhver, der har rettet skriftlig henvendelse til amtsrådet om sagen inden fristens udløb, er klageberettiget.

Under lovforberedelsen har bl. a. de kommunale organisationer udtrykt ønske om, at 1972-lovens klagebestemmelser blev revideret under hensyntagen til bestemmelserne i den øvrige lovgivning under miljøministeriet. Fra industrirådets side har man endvidere anført, at kredsen af klageberettigede i 1972-loven er for vid. Samtidig har ministeriet tillige været opmærksom på, at 1972-lovens bestemmelser kan indebære, at en person, der har en væsentlig interesse i en sag, afskæres fra at klage, fordi vedkommende ikke har været opmærksom på annonceringen af ansøgningen.

De nu foreslåede bestemmelser i §§ 11 og 12 svarer til miljøbeskyttelseslovens §§ 65 og 74.

Det følger af § 11, stk. 1, at amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet skriftlig skal underrette ansøgeren, de myndigheder, der har været inddraget i sagens behandling samt de privatpersoner, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i sagens udfald, om trufne afgørelser. Meddelelsen skal bl. a. indeholde oplysning om klagefristen, opsættende virkning m. v. Da det kan være vanskeligt klart at afgrænse de privatpersoner, der måtte have en væsentlig, individuel interesse i, hvilken afgørelse der træffes i en sag om råstofindvinding, åbnes der mulighed for i bestemmelsen, at en un-